

Sygn. akt I C 298/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY W STOSUNKU DO POZWANEGO A. S. (1)

Dnia 1 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Kucharzyk
Protokolant:	stażysta Aneta Rzepka

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej we W.

przeciwko A. S. (1) i W. S.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych A. S. (1) i W. S. na rzecz strony powodowej (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 10.182,02 złotych (dziesięć tysięcy sto osiemdziesiąt dwa 02/100 złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza solidarnie od pozwanych A. S. (1) i W. S. na rzecz strony powodowej (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 2.927 złotych (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie punktu I i III co do pozwanego A. S. (1).

Sygn. akt I C 298/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego A. S. (1) z dnia 1 czerwca 2015 roku

Strona powodowa (...) S. A. we W. w pozwie z dnia 02.06.2014 r. (k. 3) złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, następnie przekazanym do rozpoznania tutejszemu Sądowi wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 5/2 i k. 6), wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych W. S. i A. S. (1) kwoty 10.182,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27.03.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu (k. 4 i k. 12-13) podniosła, że w dniu 09.03.2012 r. pozwani złożyli wobec niej oświadczenie, na podstawie którego solidarnie uznali istnienie wymagalnej wierzytelności z tytułu kredytu udzielonego na podstawie umowy kredytu nr (...) z dnia 12.10.2007 r., a zawartej pomiędzy pozwanym W. S. a (...) S. A. Wierzytelność objęta wskazanym kredytem została następnie na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zbyta przez (...) S. A. na jej (strony powodowej) rzecz w dniu 28.09.2009 r. Na podstawie wymienionego wyżej oświadczenia pozwany A. S.

(1) przystąpił do długu. Wierzytelność na dzień złożenia przedmiotowego oświadczenia wynosiła kwotę 18.108,82 zł. Spłata miała nastąpić w miesięcznych ratach. Wobec rozłożenia tej należności na raty pozwani zobowiązali się solidarnie do zapłaty również umownego oprocentowania w wysokości czterokrotności stawki oprocentowania kredytu lombardowego NBP oraz dalszych odsetek za zwłokę w tej samej wysokości, liczonych od zaległych rat kapitałowych. Pozwani uchybili zapłaty dziewiątej raty w związku z czym zostali wezwani do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem. Do dnia wniesienia pozwu roszczenie nie zostało uregulowane. Kwota dochodzona pozwem obejmuje zatem pozostałą do zapłaty należność główną z uwzględnieniem kapitalizacji odsetek dokonanej zgodnie z treścią art. 482 § 1 k. c.

W dalszym toku postępowania pozwanemu A. S. (1) (w dniu 12.03.2015 r., k. 39) oraz pozwanemu W. S. (w dniu 13.03.2015 r., k. 40) doręczone zostały odpisy pozwu wraz z zobowiązaniem do wniesienia odpowiedzi na pozew. Pozwany W. S. na rozprawie w dniu 01.06.2015 r. (k. 44) nie sprzeciwił się żądaniu pozwu, uznał je i podał, że wie, iż winien zapłacić żądaną kwotę, tj. „10.000 zł z groszami”. Wyjaśnił nadto, że na początku ubiegłego roku otrzymał wezwanie do zapłaty, ale nie był w stanie wskazać, której pożyczki to wezwanie dotyczyło oraz kiedy to było. Podał, iż spłaca również inną pożyczkę. Podał także, że będzie spłacał zaległości. Pozwany A. S. (1) ani nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę.

Wskazać należy, iż w niniejszej sprawie bezsporne były przytoczone w pozwie co do pozwanego A. S. (1) okoliczności faktyczne, co do których, wedle treści przepisu art. 339 § 2 K. p. c., istniało domniemanie prawdziwości twierdzeń strony powodowej (k. 3, k. 13), jedynie jednak za wyjątkiem tych, które według Sądu budziły uzasadnione wątpliwości. Domniemywa się bowiem, iż w sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie, obligującej Sąd do wydania wyroku zaocznego, okoliczności te (za wyjątkiem budzących wątpliwości) zostały przyznane przez pozwanego A. S. (1) i są zgodne z prawdziwym stanem rzeczy. W tym kontekście Sąd nie przeprowadzał zatem postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny (w odniesieniu do pozwanego W. S.):

W dniu 12.10.2007 r. we W. pomiędzy pozwanym W. S. (Kredytobiorcą), a (...) S. A. we W. (Bankiem), została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...) na mocy której Bank udzielił Kredytobiorcy, na jego wniosek, kredytu w kwocie 13.340,45 zł z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne (§ 1 ust. 1 Umowy). Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 60 miesięcznych ratach, w tym 59 równych rat oraz ostatniej raty wyrównawczej (§ 2 ust. 1 Umowy).

Dowód: fakt bezsporny w stosunku do pozwanego A. S. (1); umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 12.10.2007 r. wraz z oświadczeniami, k. 24-26.

W dniu 28.09.2009 r. we W. pomiędzy (...) S. A. we W. jako Cedentem, a stroną powodową (...) S. A. we W. jako Cesjonariuszem, została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Zgodnie z § 2 ust. 1 tej umowy Cedent oświadczył, iż przenosi, z zastrzeżeniem ust. 6, na Cesjonariusza wierzytelności wskazane w § 1 w stosunku do dłużników, których wykaz wraz z wysokością ich zobowiązań wobec Cedenta stanowi załącznik nr 1 do niniejszej umowy. Do wymienionej umowy został dołączony wykaz wierzytelności dotyczący pozwanego W. S..

Dowód: fakt bezsporny w stosunku do pozwanego A. S. (1); odpis KRS strony powodowej, k. 18; umowa przelewu wierzytelności z dnia 28.09.2009 r., k. 20; wyszczególnienie składowych płatności, k. 22; wykaz wierzytelności względem pozwanego W. S., k. 23.

Pismem z dnia 14.04.2010 r. pozwany W. S. został poinformowany o zmianie wierzyciela z (...) S. A. we W. na (...) S. A. we W..

Dowód: pismo z dnia 14.04.2010 r., k. 29.

W piśmie oznaczonym jako zobowiązanie z dnia 09.03.2012 r. pozwany W. S. oraz pozwany A. S. (1) zobowiązali się - w związku z istnieniem wobec strony powodowej zadłużenia W. S. - dokonać zapłaty kwoty 28.200 zł w ratach płatnych w następujący sposób: 48 rat miesięcznych (w tym 2 raty w kwocie po 300 zł oraz 46 rat w kwocie po 600 zł)

płatnych pierwszego dnia każdego miesiąca począwszy od 01.04.2012 r. Jednocześnie od każdej niezapłaconej w całości lub części w terminie raty strona powodowa była uprawniona do naliczenia i pobierania odsetek umownych za zwłokę w wysokości nie przekraczającej czterokrotność stawki oprocentowania kredytu lombardowego NBP obowiązującego w chwili zwłoki. Jednocześnie w przypadku uchybienia przez pozwaną terminowi zapłaty części lub całości którejkolwiek z rat spłaty należności była ona uprawniona do postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej do zapłaty kwoty zobowiązania wraz z dodatkowymi należnościami z tytułu nieterminowości wpłat i do zażądania natychmiastowej zapłaty całej pozostałej do spłaty kwoty wraz z tymi dodatkowymi należnościami.

Dowód: fakt bezsporny w stosunku do pozwanego A. S. (1); zobowiązanie z dnia 09.03.2012 r., k. 27.

Pismem z dnia 17.12.2012 r. strona powodowa skierowała do pozwanych w jednym piśmie wezwanie do zapłaty całej postawionej w stan natychmiastowej wymagalności, należności w kwocie 24.008,01 zł. Wezwanie zostało ekspediowane w dniu 19.12.2012 r.

Dowód: fakt bezsporny w stosunku do pozwanego A. S. (1); przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 28; pocztowa książką nadawcza, k. 30.

Powyższy stan faktyczny ustalony został przez Sąd na podstawie wyszczególnionych powyżej dowodów z dokumentów. Dokumenty te Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości. Nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową, a i strony również nie kwestionowały tych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 339 § 1 K. p. c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Stosownie do § 2 powołanego przepisu, w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W sprawie niniejszej Sąd wydał w stosunku do pozwanego A. S. (1) wyrok zaoczny na podstawie powołanego na wstępie przepisu art. 339 § 1 K. p. c. mając na uwadze fakt, iż pozwany ten nie stawił się na termin rozprawy w dniu 01.06.2015 r., a pouczony o treści art. 206 § 2 K. p. c. i art. 207 k. p. c. nie złożył żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności (por. a contrario art. 340 K. p. c.; potwierdzenie odbioru zobowiązania do złożenia odpowiedzi na pozew, k. 39). Co warto jednak zauważyć, utrwalony jest w judykaturze i niekwestionowany w nauce pogląd, który stanowi, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tego żądania nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I, lex 2011 pod red. H. Doleckiego i T. Wiśniewskiego). Przewidziane w art. 339 § 2 K. p. c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy bowiem wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Tym samym działanie przepisu art. 339 § 2 K. p. c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, a obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, publikowany w OSNC 1996/7-8/108, lex nr 24031, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97 publikowany w Prok. i Pr. - wkł. 1999/9/30, lex nr 37430).

Zdaniem Sądu podane w pozwie twierdzenia, nawet w konfrontacji z załączonymi do niego dowodami, nie dawały podstaw do uwzględnienia co do pozwanego A. S. (1) całości roszczenia, a to w zakresie żądanych odsetek. Zasądzając odsetki od innego niż żądany pozwem terminu Sąd miał na względzie przepis art. 481 § 1 K. c., który

stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi oraz art. 455 K. c., jako że w tym wypadku termin spełnienia świadczenia nie był oznaczony, a zatem winno być ono spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania - od dnia doręczenia pozwanym wezwania do zapłaty żądanej kwoty. Strona powodowa nie udowodniła, a niej zgodnie z art. 6 K. c. i art. 232 K. p. c. ciążył ten obowiązek, iżby przedmiotowe wezwanie do zapłaty zostało pozwanym skutecznie doręczone (zwłaszcza że było kierowane w jednym piśmie do obu pozwanych, k. 28, k. 30), zatem jako pierwsze skutecznie doręczone pozwanym wezwanie do zapłaty należało potraktować doręczenie im odpisów pozwu, co nastąpiło w dacie 12.03.2015 r. co do pozwanego A. S. (1) (k. 39) i 13.03.2015 r. co do pozwanego W. S. k. 40). Skoro zobowiązanie pozwanych miało charakter solidarny, jako datę skutecznego doręczenia wezwania dla obu dłużników należało przyjąć dzień 13.03.2015 r., a zatem uzasadnione było żądanie odsetek dopiero od dnia 14.03.2015 r. W pozostałym zakresie, tj. co do żądanych pozwem odsetek od dnia 27.03.2014 r. do dnia 13.03.2015 r., Sąd na podstawie powołanych przepisów mając na uwadze powyższe, powództwo oddalił.

Jeżeli chodzi o zasadność powództwa w stosunku do pozwanego W. S., to wobec uznania przez niego żądania pozwu również do niego znajdowały zastosowanie poczynione powyżej ustalenia. Zgodnie z art. 353¹ K. c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Przepis art. 359 § 1-2¹ K. c. stanowi natomiast, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu; jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe; maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). W niniejszej sprawie strona powodowa zgłoszone żądanie opierała na zobowiązaniu wynikającym z umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 12.10.2007 r., podpisanej przez pozwanego W. S., co do którego wierzytelności zostały scedowane umową przelewu wierzytelności z dnia 28.09.2009 r. na stronę powodową, potwierdzonym następnie przez niego w piśmie oznaczonym jako zobowiązanie z dnia 09.03.2012 r. (k. 27). Pozwany nie kwestionował powództwa (uznał je), a zatem również i wobec niego było ono uzasadnione, za wyjątkiem części żądanych należności odsetkowych, co szerzej wyjaśniano powyżej.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w pkt. I i II sentencji wyroku.

W pkt. III sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 K. p. c. w zw. z art. 108 K. p. c., a to zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, orzekł w przedmiocie kosztów procesu, uznając iż pozwanych należy traktować jako przegrywających sprawę. Na zasądzone koszty procesu składały się zatem: kwota 510 zł z tytułu opłaty od pozwu (opłata od pozwu uiszczona w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 128 zł, k. 3 i uzupełniająca opłata od pozwu w wysokości 382 zł, k. 10), kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia dla reprezentującego stronę powodową pełnomocnika ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, a także kwota 17 zł opłaty skarbowej od udzielenia pełnomocnictwa.

Zgodnie z kolei art. 333 § 1 pkt. 3 K. p. c. sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Ponieważ wyrok uwzględniający powództwo był zaoczny względem pozwanego A. S. (1), Sąd na mocy powołanego powyżej przepisu, orzekł jak w pkt. IV sentencji wyroku.

SSR Rafał Kucharzyk

Sygn. akt I C 298/15

ZARZĄDZENIE

S../ Proszę:

1. Odnotować uzasadnienie;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...);
3. Dołączyć dowody doręczenia wyroku zaocznego i przedłożyć akta.

S., dnia 25.06.2015 r.

SSR Rafał Kucharzyk